

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen AA : 1837-03-19

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen AA : 1837-03-19", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-aa-txt-shoot-n22.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

AA:22

Dette, jeg her afskriver, fandtes paa en Lap Papir og er ældre end mit Kjendskab til den yngre Fichte, af hvem jeg blot flygtigt havde læst » *Idee der Personlichkeit*«, uidentivt er det fra Feb.

19 Martz. 37.

Udover Vexelvirkningen kom (og kan speculativt vel neppe Nogen komme) hverken Schleiermacher ell. Schelling ell. nu den yngre Fichte. Det som ene er Gjenstanden for Anskuelsen og som Saadant det ene Sande er det gennem det uendelig Mangfoldige sig bevægende uendelig Ene – det paa eengang uendelig Vordende og uendelig Færdige; det uendelig Mangfoldige som saadant vilde være en reen Abstraction og det uendelig Færdige ligesaa, de ere kun at see i og med hinanden ved et Slag i Begyndelsens Nu uendelig Tid og Rum opfyllende, paa samme Maade maa man i Consequents heraf forklare Individualiteten som det i en uendelig Vorden uendelig Færdige¹, derfor maatte Systemet blive calvinistisk, ell. dog see det med Schleiermacher Modification den uendelige Synden og uendelige Fyldestgjøren, ligesom Individet er prædestineret er Systemet det paa en Maade ogsaa – Alvidenhed og Almagt blive derfor det Samme kun seet fra 2 Sider, Guds Bevidsthed om Tingene er Tilblivelsen af dem.

Gud er det Muliges Virkelighed.

Dette System faaer egl. i Tiden (rigtignok taler Fichte et Sted om »besondere Zeit« hvorved han da skulde være kommen ud over Schelling men det bliver derved.) – ikke den chr Lære om Tiden – om Djævelens Syndefald fra Evighed og Msk. derved i Tiden²; ikke Fyldestgjørelsen i Tiden, ikke Troen (blot den umidd. Bevidsthed). – Forsaavidt har Fichte gjort et Fremskridt som han er kommen ud over Hegels Abstraction til Anskuelsen.

Den første Skabelse giver den umidd. Bevidsthed (det er Indtrykket; men ligesom om Vinden veed man hverken, hvorfra den kommer eller hvor den blæser hen), ud over den kan vi ikke komme; Xstd. er den anden Skabelse (derfor fødes Xstus af en reen Jomfru, hvilket igjen er en Skaben af Intet; derfor beskyggede Guds Aand Jfr. Marie, ligesom den fordum svævede

over Havet) et nyt Moment Ordets Hørelse – Tro, som er det andet Stadiums umidd. Bevidsthed – hele den Talen om Tradition paa det filosofiske Gebeet er en Subreption, et uægte Barn af Xstd. Det, som imidlertid vistnok har givet Anledning til denne Talen om Tradition er at man, idet man gjorde Philosophien til Bevidsthedens theoretiske Fuldendelse, men for at undgaae den Indvending, at der dog egl. ikke var nogen Garantie for, at man havde truffet den normale Bevidsthed, nu føiede Traditionen hertil. –

Derfor kan her ogsaa blive et Spørgsmaal om, hvorfor Gud skabte Verden, som jo og de gl. Dogmatikere gik ind paa – idet den har en Aabenbaring – medens Fichte etc naturligviis aldrig kunne komme ud over den almdl. msklige umidd: Bevidsthed.

Idet jeg afskriver det Foregaaende er det ikke fordi jeg troer, at der er sagt noget stort dermed; men fordi det fornøier mig at see, at en Deel af de Bemærkninger der findes stemme væsentlig overeens med hvad jeg ved senere Læsning af d. y: Fichte er stødt paa. Det Samme gjelder om det følgende Stykke.

1 dersom det uendelig Mangfoldige blot var givet blev det reent atomistisk.

2 der maa vistnok findes noget tilsvarende hos Fr. Baader, hvor han fE paa Mskhedens Vegne frabeder sig den Ære at være første Opfinder af Synden, og ivrer mod Kants radicale Onde. – Tillige hører her hen Günthers Theorie om Arvesynden betinget ved Slægts Udviklingen, Adam og Eva vare sig jo før Syndefaldet ikke Kjønns Forskjel bevidst.